

*Van drie kleine
Meisjes*
door
Wilh^a Riemvis.

J. M. BREDÉE's BOEKH. EN UITG.-MUJ. — ROTTERDAM

„Jans, krijg ik een erwte van je,”

VAN DRIE KLEINE MEISJES

DOOR

WILHA. RIEMVIS

ROTTERDAM

J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN UITGEVERS-MIJ.

HOOFDSTUK I.

Het Erwtje.

Geknield voor een stoel, zei Stientje haar avondgebedje op. Vlak bij haar voetjes, die uit een hagelwit nachtjaponnetje te voorschijn kwamen, lag een groen erwtje. Het was duidelijk te zien, zelfs op een afstand, want de kamer was tot in de uiterste hoeken helder verlicht.

Zacht, heel zacht, op bloote voetjes, trad Nellie, haar zevenjarig zusje naderbij. Jans, de keukenmeid, wenkte haar niet verder te gaan, maar ze zag het niet. Opeens bukte zij en raapte het erwtje op, juist toen Jans haar nachtjaponnetje greep en haar snel terugtrok.

„Foei, Nellie, hoe stout van je! Zusje aan de bloote voetjes te willen kietelen, als ze bidt! Hoe kun je zoo oneerbiedig zijn!”

„Dat wou ik niet doen, Jans! Ik wou — —”

„Ja, ik weet het wel; *ik* heb altoos ongelijk! Zeg nu maar niemandal meer en ga gauw in bed!”

„Ze heeft niet aan mijn voetjes gekieteld!” zei Stientje verontwaardigd.

„Neen, maar ze *wou* het doen! Ik trok haar nog juist bijtijds terug!”

„'t Is *niet* waar!” schreeuwde Nellie, met de voetjes stampend; „je denkt altijd kwaad! Ik vind je een nare meid en als moesje weer beter is, dan zal zij je zeker wegsturen, hoor!”

„Als jij zoo schreeuwt, dan maak je, dat moesje niet slapen kan,” zei Jans bedaard, „en dan wordt ze nog erger ziek — —”

„Wees maar stil,” suste Stientje, en wou haar een zoen geven, maar Nellie rukte zich los, stapte in bed en trok de dekens ver over zich heen.

„Ben je op mij ook boos?” hilde Stientje; „*ik* heb toch niks gedaan!”

„Laat ze maar,” zei Jans, „als ze boos is, dan zal ze vanzelf wel weer goed worden. 't Zou anders beter zijn, als ze zei, dat ze er spijt van had!”

„Ou!” riep Stientje en sprong terug, want opeens was Nellie van onder de dekens te voorschijn gekomen en haar harde bolletje kwam met een bons tegen het gezichtje, dat over haar heen gebogen was.

„Ik *kan* er geen spijt van hebben, want — —”

Plotseling zweeg het booze stemmetje: Stientje's mond en neusje bloedden, en Nellie zag het.

„Heb *ik* dat gedaan?” vroeg ze verschrikt; en uit haar bedje springend, sloeg ze beide armen om haar zusje en gaf haar drie zoenen achter elkaar.

„Je kan het natuurlijk niet helpen,” zei Stientje; „je wist niet, dat ik zoo dicht bij je was.”

„Neen, maar ze wist *wel*, dat ze zoo wild niet mocht opspringen,” meende Jans, naderbij komend met een natte spons om het bloed af te wasschen

en het gezichtje te betten; „het was enkel door haar boosheid!”

„Waarom zeg je ook, dat ze mij kietelen wil, als 't niet waar is!”

„Ik zou wel eens willen weten, waarom ze dan zoo dicht bij je voetjes kwam!”

„Dat wou ik je daar straks vertellen,” zoo liet Nellie zich hooren, „maar nu zeg ik het jou niet meer.” En haar zusje op zij trekkend, liet zij haar het erwtje zien.

„Kijk,” zei ze, „dit wou ik oprapen.”

„Hè, geef mij dat!”

„Waarom?”

„Ik wou het laten groeien in mijn sponsedoos.”

„Ik ook; — daarom wou ik het zoo graag hebben!”

Stientje keek erg teleurgesteld.

„Ik kan misschien nog wel een ander krijgen; — hier, neem het maar; — omdat ik je pijn gedaan heb.

„Is 't nu uit met dat gefluister?” zei Jans; „'t is al een kwartier over den tijd; Moe zou boos zijn, als ze 't wist!”

„Moe wordt zoo gauw niet boos!”

„Even mijn erwtje wegleggen?” vroeg Stientje, en wipte weg naar een tafeltje, waarop een serviesje stond. Daar liet zij het ronde dingetje in een der kopjes glijden, en deed er het dekseltje van het suikerpotje op, terwijl ze met de andere hand steeds de spons voor 't gezicht hield, want af en toe kwam er nog een druppel bloed te voorschijn.

Daarna stapten ze allebei in bed.

„Nacht, meisjes; slaapt lekker!” zei Jans, draaide het licht uit en verliet de kamer.

„Jans is een nare meid, vindt je niet, zus?” fluisterde Nellie, toen de deur dicht was.

„Soms wel,” was het aarzelend antwoord, „maar ze is ook wel dikwijls heel aardig. Gisteren, toen jij naar school waart, heeft ze een hoedje voor mijn grootste pop gemaakt en een jurkje voor de kleinste; en als ze naar huis gaat, dan zal ze een groote doos kralen voor mij meebrengen.”

„Dat zou ze voor mij niet doen! Ze houdt veel meer van jou!”

„Waarom denk je dat?”

„Dat heb ik haar zelf hooren zeggen tot de verpleegster; ze wist niet, dat ik al thuis was.”

„Ik denk, dat je 't verkeerd verstaan hebt, want tot tante Suze heeft ze wel eens gezegd: „Nellie is een echt lief zusje!”

„O ja, ze bedoelt, dat ik voor jou lief ben; maar denk je, dat ze mij aardig vindt? Heelemaal niet, hoor! — Die Nellie is een lastig, vervelend ding; dat zei ze!”

„Misschien sprak ze wel over andere kinderen. Maar, Nel, ik heb zoo'n slaap!” „Dan zal ik ook maar gaan slapen,” besloot Nellie met een zucht; — „je moest ook eigenlijk vroeger naar bed gaan dan ik, want je bent twee jaar jonger! — Niet aan Jans vertellen, hoor, wat ik gezegd heb!”

HOOFDSTUK II.

Het nieuwe zusje.

„Moe, als u sterft, krijgen wij dan uw japonnen?”

Moe glimlachte en trok de kleine liefkoozend naar zich toe.

„Waarom vraag je dat, zus?”

„Omdat u de japonnen van grootmoe hebt gekregen; en — ik wou zoo graag de blauwe met die mooie gitjes hebben!”

„Die is misschien al versleten tegen dien tijd, Nel!”

„Dat hindert niet, Moesje; ik kan er toch wel poppenjurken van maken; en de *kraaltjes* vind ik juist zoo mooi! — Krijgt Stientje dan de grijze met zwart fluweel? Die vindt *zij* het mooist!”

„Goed, kindje.”

„Wilt u het aan Jans zeggen! Anders geeft zij ze misschien aan een ander.”

„Ja, hoor; maar er is toch zeker nog geen haast bij?”

„Neen, ik kan nog wel wat wachten; — als wij ze maar heusch krijgen. — Zou u nog *heel* veel jaren blijven leven?”

Misschien nog wel twintig of dertig; maar de Heer zou mij evengoed dit jaar kunnen wegnemen.”

„Twintig of dertig jaar! Zóó lang? Dan zijn we

zelf al groote menschen! Misschien speel ik dan niet eens meer met poppen en kraaltjes!"

„Waarschijnlijk niet," lachte Moe; „zou je dan maar liever willen, dat ik gauw heenging?"

„Heengaan! U mag nooit heengaan! — maar ik zou toch wel graag die japon willen hebben."

„Zou het ook goed zijn, als ik je een paar mooie lappen en een doos van diezelfde kraaltjes gaf?"

„Ja, dat zou eigenlijk nog beter zijn, maar zulke kraaltjes heb ik nog nooit in speelgoedwinkels gezien.

„Toch weet *ik* ze wel te krijgen."

„Koopt u ze dan gauw? En als u dood gaat, krijg *ik* dan toch de blauwe japon en Stientje de grijze?"

„Dat beloof ik je."

„Ik hoop maar, dat u nooit weer ziek wordt; Jans is dadelijk boos."

„Kom, Jans is een beste meid. Je hebt haar geduld zeker wat al te veel op de proef gesteld. Heb je er wel aangedacht, dat zij veel meer te doen had dan anders, omdat ik voor niets zorgen kon?"

„Ja, maar . . . O, kijk eens, Moe, daar is oom Karel met Mientje! — Wat een snoezig jurkje heeft zij aan! Zwart met zulke mooie, witte bloempjes!"

„Stil, kindje! Praat er niet over! — Neem haar mee naar beneden en ga met je drieën spelen in den tuin."

Nellie deed, wat haar gezegd werd en kon maar niet begrijpen, waarom ze over dat mooie jurkje niet praten mocht. — „Ik wou, dat ik hier blijven mocht," zei Mientje een paar uur later; „ik ben thuis zoo alleen!"

„Je hebt toch een zusje!”

„Ja, maar ze is nooit thuis!”

„Nooit thuis? Ze is toch niet altijd op school!”

„Ja, altijd; 's Zondags ook; alleen als er vakantie is, dan komt ze, zegt Pa.”

„O,” zei Nellie, ik weet het al! Ze is zeker op een kostschool.”

„Ja, daar moest ze heen, toen tante Lena in huis kwam; tante vond haar zoo vreeslijk druk, Maatje zou het nooit gedaan hebben,” eindigde zij treurig.

Snel wisselden Nellie en Stientje een blik van verstandhouding, want opeens bedachten zij zich, dat Mientjes moeder een half jaar te voren gestorven was. Moe had het haar verteld, maar ze hadden er verder niet meer over gedacht, want Mientje woonde in een andere stad en ze hadden haar in al dien tijd niet gezien.

„Hoe is het gebeurd?” vroeg Nellie opeens.

„Wat?” zei Mientje en keek haar verbaasd aan.

„Wel . . . dat je nu geen Maatje meer hebt; — was zij opeens weg? Had zij er niets van gezegd?”

„Iets wel; — eens op een dag liet Maatje mij roepen. Ze lag op een rustbed in de serre voor het open raam. Ik weet het nog heel goed; er vloog juist een mooie, witte vlinder op een roos, die in een bloemenmand stond.”

„Mientje,” zei ze, ik moet voor een poosje van je weggaan; evenals die vlinder zal ik omhoog stijgen en dan kom ik in een heerlijke plaats, waar ik nooit meer ziek zal zijn; daar zal ik op je wachten en naar je uitkijken.” Toen begon ze opeens vreeslijk

te hoesten en ik liep heen om tante Lena te halen. Daarna mocht ik in 't geheel niet meer bij haar komen, en ik had toch zooveel te vragen!"

„En verder?" vroeg Nellie in spanning.

„Den volgenden dag mocht ik gaan logeeren bij een kennisje, een heele week, en en . . ."; opeens begon Mientje hevig te snikken.

Verschrikt keken de nichtjes haar aan, en liefkoozend trokken zij haar mee naar het prieeltje; ook durfden ze haar niets meer vragen.

„Maatje was al weggegaan," snikte zij, „en ik had haar niet eens goedendag gezegd! En ik weet ook niet, waar ik haar vinden kan!"

„Dat weet je Pa toch zeker wel?" zei Stientjeschuchter.

„Pa wil er nooit over praten, en tante Lena zegt alleen maar, dat ik Maatje vinden zal, als ik mijn best doe om in den hemel te komen; maar ik weet niet, hoe ik mijn best moet doen; en ik zal toch zeker vleugels moeten hebben zooals die vlinder!"

„Ik wil nooit meer uit logeeren gaan!" zei Nellie vastbesloten; „anders is ons Moesje misschien ook weg, als ik terugkom! En jij, zus?"

„Ik ga immers nooit alléén! — Luister eens!" En Nellie terzijde trekkend, zei ze fluisterend: „Zullen we vragen, of ze bij ons mag blijven? Dan heeft ze zusjes en meteen weer een moeder!"

„Ja, dat is goed," juichte Nellie; „ik ga het dadelijk vragen!" En weg was ze al.

Moe glimlachte, toen ze vol vuur alles had verteld. „Ditzelfde heeft oom Karel mij juist ook gevraagd," zei ze.

„En wilt u het doen? Mag zij uw dochttertje zijn?”

„Als jullie twee lieve zusjes voor haar zijn wilt, ja, dan wil ik heel graag een moeder voor haar wezen, als Pa het goedvindt.”

„En krijgen wij dan ook zoo'n mooi zwart jurkje met witte bloempjes? Dan denkt iedereen, dat wij echte zusjes zijn!”

„Kindje,” zei Moe ernstig, „ik hoop, dat er nooit een voor je gekocht zal moeten worden. Mientje zou dat jurkje niet gekregen hebben, als zij haar Maatje niet verloren had.”

HOOFDSTUK III.

Het Tuintje.

„Wat een lief plantje heb je daar! zulke mooie bloempjes en snoezige blaadjes!”

„Het is van mijn erwtje! Ik heb het eerst in mijn sponseadoos gehad, maar het werd te groot. Toen heb ik het in mijn tuintje geplant en een stokje er bij gezet, want het kon alleen niet rechtop staan. Moe zegt, dat het zich altoos ergens aan wil vasthouden, omdat het een slingerplantje is.”

„Ik wou, dat ik ook zoo'n plantje had in mijn tuintje!”

„Vraag dan maar een erwtje aan Jans; zij heeft er ook een gegeven aan Nellie.”

„Maar ik heb geen sponseadoos!”

„Dat hindert niet,” lachte Stientje; „je kunt het ook dadelijk in je tuintje planten. — Kijk, een vlinder op een van de bloempjes!”

„O, wat een mooie! — Stientje, ik weet al, hoe ik bij Maatje komen kan!”

„Zoo? Wie heeft het je verteld?”

„Jou Moesje! Ik heb niet eens vleugels noodig, want de Heere Jezus zal een engel sturen om mij te halen en misschien komt Hij zelf; dan gaan al

de menschen, die Hem liefhebben tegelijk met Hem mee. — Heb jij Hem lief, Stientje?"

„Dat weet ik niet heel zeker; maar ik weet vast, dat Hij mij liefheeft, want Hij heeft *al* de kinderen lief, en Hij heeft gezegd: Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet.”

„Ja, dat zei tante ook; en ik zal Hem voortaan alles vertellen, net als ik dat vroeger aan Maatje deed, want Hij luistert altijd, zegt je Moesje. — Als ik kwaad gedaan had, ging ik het ook vertellen; dan was Maatje wel erg bedroefd, en soms kreeg ik straf, maar ze trok mij toch naar zich toe en keek mij vriendelijk aan; en zoo doet de Heere Jezus ook.”

„De juffrouw op school zegt, dat de Heere God boos op ons is, als wij kwaad doen en dat Hij het altoos straft!” Met deze woorden kwam Nellie tusschenbeide. Ze had stil toegeluisterd, maar nu vond zij het wel noodig ook een woordje te zeggen.

„De Heere God is toch de Heere Jezus niet?” zei Mientje wel wat verschrikt.

„Ja zeker! Vanmorgen heeft de meester nog verteld, dat de Heere Jezus als een klein kindje op aarde kwam, en dat Hij toch den hemel en de aarde gemaakt had; — was Hij dan niet de Heere God?”

„Dan zal Hij misschien toch geen engel sturen,” zei Mientje, geheel terneergeslagen, „want ik ben heel dikwijls stout geweest, vooral nadat Maatje weg was; — weet je wel zeker, dat Hij al het kwaad straft?”

„Ja, heel zeker. Ik weet nog precies, wat de juffrouw gezegd heeft: God kan nooit het kwaad door de

vingers zien, zooals de menschen, dat wel eens doen ; Hij moet het altijd straffen !”

Geheel teleurgesteld keek Mientje voor zich. „Dan ben ik bang voor Hem,” lispelde zij.

Ook Stientje keek ontsteld, maar ze nam haar nichtje bij de hand en fluisterde haar toe : „Kom mee, laten wij het aan Moe gaan vragen.”

Daarop gingen zij samen naar binnen.

„Nellie heeft gelijk,” sprak Moe ernstig, nadat zij hen geduldig had aangehoord ; en bij Mientje kwamen de waterlanders te voorschijn. „Zal ik voor straf niet bij Moetje mogen komen ?” vroeg zij angstig.

Haar tante bewaarde even het stilzwijgen, want zij dacht na.

„Als ik voortaan nooit meer stout ben, zou Hij dan het andere willen vergeten ?”

„Nee, kindje, dat is onmogelijk ! Het is een schuld, die betaald moet worden ; maar luister : de Heere God heeft het kwaad al gestraft ; een ander is in jou plaats gekomen, en Hij heeft gezegd : Geef Mij, wat Mientje had verdiend.”

„Dat is de Heere Jezus !” riep Stientje uit, „maar hoe kan dat, als Hij toch de Heere God zelf is ?”

„Hoe dat kan, kunnen wij niet begrijpen, jij niet en ik niet en geen mensch op aarde, maar het staat in den Bijbel en dat is genoeg. Je kent toch zeker nog wel den tekst, dien je, een paar weken geleden, geleerd hebt voor de Zondagsschool. „Een kind is ons gegeven, een Zoon is ons geboren, en men zal Zijn Naam heeten : *Wonderlijk*, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst !” — Zie je wel, dat Kindje

was de „Sterke God” en je weet ook wel, dat het de Heere Jezus was. Welnu, Hij stierf voor onze zonden, en op datzelfde oogenblik is de deur van den hemel opengegaan voor allen, die tot *Hem* komen met hun schuld.

„En mag *ik* ook komen?” vroeg Mientje met een straal van hoop.

„Ja, ieder, die wil! Zeg maar aan Hem, dat je zooveel straf verdiend hebt, en dat je toch zoo graag in den hemel zoudt willen komen, dan zal Hij er je vast en zeker brengen.”

Nu keek Mientje weer vroolijk. „Je hadt gelijk, Nellie,” zei ze een poosje daarna, toen ze weer in den tuin kwam, „en nu weet ik pas heel goed, dat de Heere Jezus mij liefheeft, en ik wil nooit meer iets doen, wat Hij naar vindt!”

Het was een paar uur later.

„Jans, krijg ik een erwte van je, net zoo een, als je aan Nellie gegeven hebt!”

„Straks; ik heb het nu te druk.”

„Ik wou het dadelijk hebben!” hernam Mientje ongeduldig; „ik ga nu voor mijn tuintje zorgen!”

„Je zult toch een half uurtje moeten wachten, ik kan mijn strijkijzer niet koud laten worden, om beneden in de keuken naar een erwte te gaan zien!”

„Je bent een nare meid! Dit zegt Nellie ook!”

„En wat zou je zelf zijn?”

Maar Mientje liep de kamer uit, en . . . stond opeens voor haar tante, die alles gehoord had.

„Denk je, dat de Heere Jezus ook wel eens zoo

gesproken heeft, toen Hij een kind was?" vroeg zij zacht.

Mientje keek erg beschaamd, maar wou toch zoo graag gelijk hebben: „Waarom ging ze ook niet even dat erwtje voor mij halen, als ze toch weet, dat ik het zoo graag wil!" zei ze pruilend.

„En waarom wou Mientje ook niet even wachten, als ze ziet, dat Jans staat te strijken?"

„Ik verlang zoo heel erg naar dat mooie plantje!"

„Kom dan maar mee; ik weet ook wel een erwtje te vinden; en ik hoop, dat je iets heel noodigs van dat plantje zult leeren!"

„Leeren, tante, van een plantje?"

„Ja zeker; heb je niet gezien, hoe het zich vastklemt aan het stokje, dat er bij staat?"

„O, ja, anders zou het nooit omhoog kunnen gaan!"

„Juist, en jij zult nooit den weg naar Boven kunnen gaan, waar je Maatje is, als je niet gedurig weer steun zoekt bij den Heere Jezus! Zonder Hem kun je geen stap voortgaan op den rechten weg!"

„Hoe moet ik dat doen, tante?" vroeg Mientje; en ze keek heel ernstig.

„Door telkens weer tot Hem te roepen om je vast te houden en je den rechten weg te leeren; en ook door goed te luisteren naar Zijn Woord; dat is de Bijbel; daardoor spreekt Hij tot ons. Zeg niets en doe niets zonder eerst te weten, of Hij het goed vindt."

— Daar heb ik al een erwtje voor je; ga het nu maar gauw planten!"

HOOFDSTUK IV.

Het lastige hondje.

De drie meisjes deden een wandelingetje met de kindermeid.

„Kijk toch, Jans, wat een snoezig hondje!” zei Stientje, „het loopt ons aldoor na!”

„Mogen wij het niet meenemen?” vroeg Nellie, die ook al telkens omgekeken had. „Moe zal het zeker goedvinden; Pa was toch van plan een hondje voor ons te koopen.”

Jans stond stil.

„Ik geloof wezenlijk, dat het Nellie van Mevrouw De Jager is!” sprak zij opeens en bukte zich om het diertje nauwkeuriger te bezien; „welzeker, het is Nellie, of ik zou het al heel mis moeten hebben! Misschien kent het mij een beetje en loopt het ons daarom na!”

„Heet het Nellie! Hoe grappig!”

En is het van Mevrouw De Jager, bij wie onze verpleegster nu is?”

„Ja, van de oude mevrouw.”

„Het kent je zeker, omdat je dikwijls bij Stijntje komt! — Kijk, het springt tegen je op!”

„Het is zeker weggelopen! Komt maar even

mee, dan zullen wij aanbellen en het vragen."

„Daar is Nellie al terug!" riep het dienstmeisje, dat open deed, en haastig kwam een oude dame aangelopen. Met bevende handen nam zij het diertje van Jans over en bedankte haar zeer vriendelijk, dat zij het terugbracht.

„Foei, stouterd," sprak zij, het hondje liefkoozend, „moet je een ongeluk krijgen?"

„Ben je ook blij, dat het terug is?" vroeg Jans aan Stijn en ze lachte ongeloofig.

„Och, wat zal ik zeggen; 't is een echt lastig ding, maar die goeie ziel zou er zoo'n verdriet van hebben, als haar Nellie weg was, en daarom alleen zou ik het naar vinden!"

„Is die kleine Nellie zoo lastig?" vroeg Stientje nadenkend, terwijl ze hun wandeling voortzetten.

„Lastig? O, kind, daar is geen voorbeeld van."

„Als het dier van mij was, dan had ik het al lang verkocht of weggegeven!"

Je moet er Stijntje over hooren! Stofdoeken, vegers, poetslappen, alles vindt ze achter in den tuin, stukgebeten en van elkaar gescheurd! Zelfs schorten en een paar pantoffels heeft ze er half vernield vandaan gehaald! Alleen wat in de hoogte staat of hangt, is veilig voor dat kleine ding. Kleeden, gordijnen, voetkussens, overal zet het de scherpe tandjes in en, o wee, als er een stoel dichtbij een tafel staat! In een wip is Nellie er op en gaat aan 't vernielen of aan 't snoepen.

Verleden vond Stijntje haar naaidoos op den grond gegooid en al wat er in geweest was in een klit

door elkaar: klosjes garen, zij, sajet, en een paar mooie, fijne zakdoekjes, die er in lagen, aan flarden gescheurd! Ik wou tenminste, dat ik het geld had voor al de mooie dingen, die door dat kleine dier al onbruikbaar zijn gemaakt!"

„Heb je wel eens over dat hondje gesproken tot onze verpleegster, toen ze nog bij ons was?"

Dit zeggende keek Stientje veelbeteekenend haar zusje aan.

„Tot de verpleegster? — „Ja, een paar dagen vòòr ze wegging, heb ik haar gewaarschuwd om toch niets onder het bereik van die kleine verniel-al te laten liggen. — Hoe vraag je dat zoo?"

„Wel . . . ik weet eigenlijk niet, of ik het zeggen mag. — Nel, hoor eens!"

Er volgde een zacht gefluister tusschen de twee zusjes. — „Ik wed, dat zij het hondje bedoeld heeft; mag ik het haar vragen?"

Nellie gaf aarzelend toe, en ging weer naast Mientje loopen.

„Zie je wel," riep Stientje vroolijk uit.

„Jans weet het nog heel goed! Ze heeft gezegd: die Nellie is een lastig, vervelend ding, en ze bedoelde het hondje! Hoor je wel, Nel? Maar jij kon ook onmogelijk weten, dat zij over een dier sprak!"

„Nee . . . maar . . ."

Ze waren nu op een plein gekomen en gingen even uitrusten op een bankje.

„Wat wou je zeggen, Nel?" vroeg Stientje.

Nellie kleurde en keek verlegen voor zich.

„Ik wou zeggen," hernam zij aarzelend, . . . „Jans

kon ook niet weten, waarom ik zoo dicht bij je voetjes kwam dien avond, toen je lag te bidden, weet je wel. En toch was ik heel boos op haar, omdat zij het niet begreep."

„Ja, dat is waar; — maar wat bedoel je eigenlijk?"

„Wel, dat Jans nu ook wel boos kon wezen, omdat ik haar verkeerd begrepen heb! — Ben je boos, Jans?"

„Ik? boos? Wel neen, kindlief! waarom zou ik boos zijn!"

„Ik dacht immers, dat je mij een lastig, vervelend kind had genoemd, en daarom ben ik aldoor onvriendelijk en onaardig tegen je geweest; en ik heb Mientje gezegd, dat je een nare meid bent!"

Zie zoo, nu was het er uit.

„Ja, kind," zei Jans, schijn bedriegt, die les heb ik zelf ook moeten leeren. En „de liefde denkt geen kwaad," dat staat in den Bijbel."

„Wil je het mij vergeven, Jans?"

„Wel zeker kind; ik ben heel blij, dat we nu weer goede vrienden zijn. In den laatsten tijd zag ik wel, dat er iets aan haperde, maar ik begreep niet, wat het was."

„Het spijt mij ook, Jans," zoo begon nu Mientje met een verlegen gezichtje; „ik heb je een nare meid genoemd, toen je mij liet wachten op dat erwte! — Ik wil nooit meer kwaad van je denken!"

„Best, hoor; en je zult zien, dat Jans het toch wel goed met je meent, al is ze soms wat kortaf."

HOOFDSTUK V.

De drie teksten.

„Moesje, kom toch eens mee naar onze tuintjes; ze zijn zoo mooi geworden, en we hebben iets heel aardigs verzonnen.”

Moe glimlachte, legde haar naaiwerk neer en liet zich door de meisjes meevoeren.

„We hebben alle drie een erwteplantje in ons tuintje, maar het mijne is het mooiste,” zei Stientje, terwijl ze er heenliepen; „ik heb er ook heel goed voor gezorgd, en ik heb het eerder geplant dan Nellie en Mientje.”

„Het mijne is nog heel klein,” vertelde Mientje, „maar het heeft toch al een stokje noodig!”

„En ik heb dat aardige verzonnen!” zoo liet Nellie zich hooren, haar Moe meetrekkend, om het haar gauw te laten zien; „kunt u raden, wat het is?”

„Neen; onmogelijk!”

„Ziet u die witte papiertjes bovenaan de stokjes, die bij de erwteplantjes staan?”

„Ja; moeten dat vlaggetjes beteekenen?”

„O, heelemaal niet!” lachten de meisjes.

„Er staat wat op geschreven; iets, dat wij heel graag goed willen onthouden.”

„Welzoo; je maakt mij echt nieuwsgierig.”

„Wilt u mijn papiertje het eerst lezen, omdat ik de oudste ben?” vroeg Nellie.

En haar moe las: „*De liefde denkt geen kwaad.*”
Hé, waarom heb je juist dien tekst gekozen?”

„Omdat ik elken dag aan die woorden denken wil, en ik vergeet nooit naar mijn erwteplantje te gaan kijken! Vindt u het niet goed verzonnen?”

„Zoolang het mooi weer blijft, wel; maar als het gaat regenen, dan worden de woorden onleesbaar.”

„Daar heb ik niet aan gedacht, maar ik zal er wel wat op verzinnen!”

„Bid maar, of de Heere je hartje vervullen wil met die liefde; dan zul je die woorden zeker 't best onthouden!”

„Nu mijn tekst, Moe!” zei Stientje ongeduldig.

„*God moet den wasdom geven.*”

„Heel mooi, zus! Vergeet het maar nooit! Al ons planten en zaaien en nat maken en de beste verzorging helpt niemendal als de Heere Zijn Zegen niet geeft. — En wat heeft Mientje?”

„*Zonder Mij kunt gij niets doen.*”

Die woorden hebben het erwte zelf je in de gedachte gebracht, niet waar, kleintje?

Het doet mij echt genoeg, dat je die zoo graag goed onthouden wilt, maar — en dit zeg ik nu tot alle drie mijn kleine meisjes — prent de woorden van God niet alleen goed in 't hoofd; vraagt ook den lieven Heiland, of Hij zelf ze diep in je hartje wil neerleggen als zaadjes, die later heerlijke vruchten voortbrengen!

